

Tella sa už nevznášala.

Skleslo sedela na mokrej zemi a minulý večer, keď žiarila ako drahokam, jej pripadal neuveriteľne vzdialený. Legendov súkromný ostrov vtedy vydával jantárové svetlo svedčiace o lákavej spleti divotvorných kúziel, čarovania a štipky klamu. Tella sa nadšením takmer vznášala. Na slávnosti pri príležitosti skončenia Caravalu tancovala tak zapálene, až jej topánky pokryla tráva. Vytrvalo srkala šumivé víno, takže sa jej zdalo, že skutočne vzlietla.

Teraz však spočívala tvárou na chladnej, tvrdej zemi kdesi uprostred lesa.

Neodvažovala sa otvoriť oči, slabo zastonala a z vlasov si sňala úlomky vetvičiek a lístia. Kiežby sa takto jednoducho mohla zbaviť aj niektorých ďalších pozostatkov minulej noci. Všetko páchlo po zvetranej pálenke, borovicovom ihličí a chybách. Striasla sa, cítila zimomriavky, svrbelo ju celé telo a krútila sa jej hlava. Zároveň však

pocítila ukrutnú, takmer neznesiteľnú bolesť na chrbte a na šiji. Čo jej to vôbec napadlo, spať pod šírým nebom?

„Uf,“ zamrmal pri nej niekto. Znel ako človek, ktorý sa práve prebúdz a neteší sa tomu.

Tella otvorila oči, pootočila hlavu a znovu rýchlo stisla viečka. *Prí všetkých svätých hriešnikoch.*

Nebola sama.

Uprostred neskrotného lesného porastu, medzi stromami, ktoré čneli k nebu ako veľké veže, otvorila oči dosť dlho na to, aby zbadala záblesk tmavých vlasov, opálenej kože, zjazveného zápästia a chlapčenskej ruky, ktorú zdobilo tetovanie v podobe čiernej ruže. *Dante.*

V tom okamihu sa jej všetko vrátilo v mohutnom príleve zahmlených spomienok. Danteho skúsené ruky okolo jej drieku a to, ako ju bozkával na hrdlo, bradu a nakoniec na ústa, keď sa ich pery dôverne zoznámili.

Čo si, preboha, myslela?

Samozrejme, dobre vedela, čo jej bežalo hlavou pri slávnostnom vystúpení caravalských hercov minulú noc. Svet chutil po kúzlach a hviezdnom svite, mal príchut' splnených prianí a snov, no navzdory tomu aj naďalej cítila pachut' smrti. Nehľadiac na to, koľko šampanského vypila a ako veľmi ju zohrial tanec, stále ju mrazilo, keď si spomenula na ten pocit, keď zomrela.

Jej skok z Legendovho balkóna nebol zúfalým činom, ale prejavom zanietenej viery, že všetko dobre dopadne. Tella však chcela na všetko zabudnúť, aspoň na jediný večer. Nedumať nad tým ani nerozmýšľať, čo to znamenalo. Chcela osláviť svoj úspech a všetko ostatné nechať

bokom. Dante sa javil ako skvelý spoločník pre oboje. Bol príťažlivý, dokázal byť okúzľujúci, keď sa mu práve zachcelo... a ju už dlho nikto poriadne nepobozkal. A pri všetkých svätých – Dante bozkávať vedel.

Znovu zastonal len kúsok pri nej, pretiahol sa a širokou dlaňou jej spočinul na bedrách. Bola hrejivá, sebastá a oveľa lákavejšia, než bolo žiaduce.

Tella si hovorila, že musí utiecť, kým sa prebudí. Lenže Danteho ruky boli obratné, dokonca aj keď driemal. Prstami jej nedbalo prešiel po chrbte až k hrdlu, nenáhli vo zašiel do vlasov, avšak dosť na to, aby nahrabila chrbát.

Zrazu sa jeho prsty zastavili.

Danteho dych náhle utíchol, čo Telle napovedalo, že sa prebudil.

Prehltla kliatbu, ktorá sa jej drala na pery, rýchlo vyskočila a poponáhľala sa z dosahu jeho zručných dlaní. Nedbala, že uvidí, ako odbieha preč. Bolo to oveľa menej trápne, než vymieňať si nútené zdvorilosti, kým sa jeden z nich neosmelí a nepríde s nejakou výhovorkou, prečo sa nemôže zdržať. Tella vo svojom živote pobozkala dosť mladých mužov, aby vedela, že nemôže veriť ničomu, čo muž povie tesne predtým či potom. Navyše vážne musela ísť.

Jej spomienky boli zastreté, nezabudla však na list, ktorý dostala tesne predtým, než sa zaplietla s Dantom. Nejaký cudzinec s tvárou zahalenou plášťom jej kradmo strčil odkaz do vrečka a zmizol skôr, než ho mohla nasledovať. Mala chuť znova si správu prečítať, tu a teraz, ale vzhľadom na to, čo dlhuje *priateľovi*, ktorý ju poslal, by to nebolo najmúdrejšie. Musela sa vrátiť do svojej komnaty.

Zakrádala sa preč. Medzi prstami na nohách cítila vlhkú hlinu a pichľavé ihličie. Zrejme niekde stratila topánky, ale nechcela strácať čas ich hľadaním. Les ožarovalo matné medové svetlo, do okolitého ticha zaznievalo hlasné chrápanie a hundranie, čo Telle našepkalo, že s Dantom neusnuli pod hviezdami jediní. Bolo jej jedno, že spolu strávili noc – len nechcela, aby to niekto povedal jej sestre.

Počas Caravalu sa Dante správal k Scarlett hnusne. Pracoval síce pre Legendu, takže to bolo len naoko, no aj napriek tomu, že hra skončila, bolo stále ťažké rozlíšiť skutočné od vymysleného. A Tella nechcela sestru ešte viac raniť len preto, že sa rozhodla trochu sa pobaviť s mladíkom, ktorý so Scarlett zaobchádzal počas hry tak kruto.

Okolitý svet našťastie driemal, a tak sa bez problémov dostala na kraj lesa a ďalej k Legendovmu vežatému domu.

I keď Caraval už oficiálne skončil a všetky sviece a lampáše pohasli, panstvo aj naďalej vyžarovalo podmanivé jantárové svetlo pripomínajúce tlejúce uhličky. Tella si pomyslela na všetky tie ilúzie a klamy, ktoré sa dosiaľ skrývali vnútri.

Až do včerajšieho večera panstvo predstavovalo celý svet Caravalu. Majestátne vyrezávané dvere zaviedli návštevníkov na elegantné balkóny zdobené jasnými rubínovými závesmi a obklopené kanálmi pretekajúcimi mestom, uličkami s vlastnou vôľou a tajuplnými obchodíkmi plnými čarovných potešení. Od konca hry uplynulo

iba pár hodín, ale vežatý dom sa medzitým zmrštil a po-
minuteľná ríša divov, ktorá sa skrývala v jeho múroch,
zmizla. Zostalo len to, čo by človek čakal na prepychov-
vom panstve, ani o chĺpok viac.

Tella vybehla po najbližšom schodisku do svojej izby.
Guľaté dvere farby jasnej oblohy ste nemohli minúť. Rov-
nako neprehliadnuteľní boli aj Scarlett s Julianom, ktorí
pri nich stáli schúlení v náručí, akoby zabudli, ako sa ho-
vorí *zbohom*.

Tella bola rada, že sa jej sestra konečne oddala šťastiu.
Scarlett si zaslúžila všetko blaho sveta a ona dúfala, že to
vydrží. Dopočula sa, že Julian nie je z tých, ktorí vodia
dievčatá za nos, nikdy nezneužíva vzťahy nadviazané po-
čas Carvalu a jeho oficiálna úloha v hre skončila tým, že
doviezol Scarlett na Legendov ostrov. Nemal nariadené,
aby s ňou zostal. No i tak mu Tella úplne nedôverovala.
Koniec koncov, na živobytie si zarábala klamaním. Keď
ich však videla, ako tam stoja v láskyplnom objatí s hla-
vami sklonenými pri sebe, musela priznať, že skutočne
vyzerajú ako dve polovice jedného srdca.

Zatiaľ čo si uprene hľadeli do očí, Tella sa opatrne
blížila do svojej izby.

„Takže to znamená áno?“ zašepkal Julian.

„Musím si o tom pohovoriť so sestrou,“ riekla vyhý-
bavo Scarlett.

Tella sa zastavila s rukou na kľúčke. Prisahala by, že
list v jej vrecku oťažiel, akoby sa už nevedel dočkať, kým
si ho znovu prečíta. Ale ak sa Julian spýtal Scarlett práve
na to, v čo Tella dúfala, musela sa zapojiť do ich hovoru.

„O čom si chceš so mnou prehovoriť?“ prerušila ich.

Scarlett sa rýchlo odtiahla od Juliana, ale ten ju naďalej objímal. Prstami sa pohrával s červenými stuhami jej šiat a očividne ju nebol pripravený pustiť. „Pýtal som sa tvojej sestry, či s nami pôjdete do Valendy na oslavu sedemdesiatych piatych narodenín cisárovnej Elantiny. Legenda tam organizuje ďalší Caraval a ja mám dva lístky,“ žmurkol na ňu.

Tella počastovala sestru širokým úsmevom. Presne v toto dúfala, aj keď nemohla uveriť zvestiam, ktoré sa k nej za uplynulý týždeň doniesli. Caraval sa konal len raz za rok a ona ešte nepočula, že by došlo k dvom hrám v takom krátkom časovom rozmedzí. Avšak v prípade cisárovnej asi urobí výnimku aj sám Legenda. Pozrela sa na sestru s nádejou v očiach. „Že sa ma niečo také vôbec pýtaš!“

„Myslela som, že Elantinine narodeniny nemáš v láske, pretože vždy zatienia tie tvoje.“

Tella naklonila hlavu, akoby o tom uvažovala. Do Valendy ju síce nelákala práve Elantininga oslava, ale sestra mala pravdu. Odkedy bola Elantina cisárovnou Poludníkového impéria, jej narodeniny boli oficiálnym sviatkom, ktorému sa hovorilo Elantinin deň a ktorý sa tradične vítal týždňom plným slávností a plesov, pričom sa hojne prekračovali zavedené pravidlá a porušovali sa zákony. Na ostrove Trisda, odkiaľ dievčatá pochádzali, sa tento sviatok oslavoval iba dvadsaťštyri hodín v 36. deň pestovateľského obdobia, ale aj tak vždy zatienil Telline narodeniny, ktoré mali tú smolu, že pripadali hneď na nasledujúci deň.

„Za návštevu Valendy to stojí,“ vyhlásila pevne Tella.
„Kedy vyrážame?“

„O tri dni,“ odpovedal Julian.

Scarlett našpúlila pery. „Tella, najskôr si musíme pohovoriť.“

„Odjakživa túžiš navštíviť hlavné mesto, vidieť všetky tie hrady a kočiare prehánajúce sa po nebesách, a toto bude slávnosť storočia. O čom chceš hovoriť?“

„O grófovi.“

Julianova opálená pokožka dostala popolavý nádych.
Tellina tvár na tom musela byť podobne.

„Gróf žije vo Valende a my nesmieme dopustiť, aby ťa zbadal,“ dodala Scarlett.

Scarlett bola na rozdiel od sestry vždy prehnane opatrná, ale v tomto prípade jej Tella nemohla nič vyčítať.

Gróf Nicolas d'Arcy bol Scarlettin niekdajší snúbenec. Svadbu, ku ktorej nikdy nedošlo, dohodol ich otec. Ešte pred Caravalom si s ním Scarlett písala a hoci ho nikdy nevidela, samu seba presvedčila, že ho miluje. Myslela si tiež, že gróf ochráni ju aj jej sestru – kým sa s ním počas Carvalu nestretla osobne a nedošlo jej, aký ľstivý je v skutočnosti.

A grófa sa obávala právom. Keby sa jej bývalý snúbenec dozvedel, že je Tella nažive, mohol by poslať správu jej otcovi, ktorý sa domnieval, že jeho dcéra zomrela. To by zhatilo všetky ich plány.

To isté však platilo, aj keby Tella s Legendom a jeho hercami do Valendy nešla. Dosiaľ nemala príležitosť vrátiť sa k listu, ktorý jej poslal priateľ, veľmi dobre však ve-

dela, čo od nej žiada. Bolo jej jasné, že preňho tú vec nikdy nezíska, ak dovoľí, aby ju oddelili od Legendu a jeho hercov.

Počas Carvalu si Tella nebola úplne istá, kto pracuje pre Legendu. Pri plavbe do Valendy však budú všetci vystupujúci na jednej lodi – možno dokonca aj Legenda, čo jej poskytne príležitosť získať informáciu, po ktorej túžil jej priateľ.

„Gróf je taký zahľadený do seba, že by ma najskôr nepoznal, ani keby som prišla k nemu a uštedrila mu fac-ku,“ riekla. „Stretli sme sa len na okamih a ja som vtedy nevyzerala dvakrát vábne...“

„Tella!“

„Ja viem, viem, mám to brať vážne,“ prerušila ju Tella. „Nevysmievam sa ti. Je mi jasné, aké nebezpečenstvo nám hrozí, ale nemyslím si, že sa ho musíme dopredu obávať. Rovnako ľahko by sme sa mohli utopiť pri stroskotaní lode. Ak dovolíme, aby nás zastavil strach, zostaneme na tomto ostrove donekonečna.“

Scarlett sa uškrnula a obrátila sa k Julianovi. „Mohol by si nás, prosím, nechať chvíľu osamote?“

Niečo jej zašepkal a jej pritom rumeneli líca. Keď odišiel, Scarlett zovrela pery a zatvorila sa so sestrou v jej izbe.

Vnútri bolo božie dopustenie. Zo zásuviek komody, kde sa vršili čepce, vytrčali pančuchy, od dverí k posteli viedla cestička pohodených plášťov, šiat a spodničiek, lôžko pokrývala hora kožušín, ktoré si Tella obliekla pri hre v karty.

Tella vedela, že ju sestra považuje za lenivca, no mala svoju teóriu: upratané izby sa ľahko prehľadávajú. Nikdy si nevšimnete, že sa vám tam prehrabúvali, pretože precízne uložené veci je ľahké vrátiť na miesto. Neporiadok, naopak, do pôvodného stavu len tak ľahko neuvediete. Telle stačil jediný pohľad, aby sa presvedčila, že sa pohromy panujúcej u nej v izbe nikto nedotkol. Všetko sa zdalo byť neporušené, až na to, že pribudla jedna posteľ. Tú sem najskôr niekto pričaroval alebo, čo bolo pravdepodobnejšie, doniesli ju sem pre jej sestru.

Tella netušila, ako dlho im dovoľia zostať na ostrove. Uľavilo sa jej, že ich nevyhodili hneď po skončení hry. Aj keď by to možno prispelo k tomu, že by Scarlett tým skôr súhlasila s odchodom do Valendy. Tella ju nechcela do ničoho nútiť, dúfala, že sa rozhodne sama. Jej zdráhanie však chápala. Tella prišla počas poslednej hry o život. Smrť však bola jej voľbou, na ktorú mala v tej chvíli dobrý dôvod. Ale rozhodne nemienila zomrieť druhýkrát. Bolo to pre ňu rovnako strašné ako pre Scarlett. A, navyše, chcela a *musela* toho ešte veľa urobiť.

„Scar, viem, že si myslíš, že beriem veci na ľahkú váhu, ale vážne by sme sa mali snažiť byť šťastné a nerobiť si toľko starostí. Nehovorím, že sa musíme zúčastniť na Caravale, ale prinajmenšom by sme mali odísť do Valendy s Julianom a ostatnými. Aký význam má všetka táto úžasná sloboda, keď si ju nemôžeš poriadne užiť? Ak budeme ďalej žiť tak, akoby nás otec stále drvil svojou päťou, znamená to, že vyhral.“

„Áno... máš pravdu,“ takmer nečujne odvetila Scarlett. Tella sa zdalo, že prepočula. „Hovoríš, že mám pravdu?“ opýtala sa.

Sestra prikývla. „Prestávam byť taký bojko.“ Stále vyzerala nervózne, z jej vztýčenej brady však sršalo odhodlanie. „Na tej hre by som sa radšej už nezúčastnila, ale chcem ísť s Julianom do Valendy, a nie zostať tu ako v pasci. Toho sme si užili dosť na Trisde.“

Tella pocítila záchvev pýchy. Scarlett doma lipla na svojom strachu, akoby ju ochraňoval, ale Tella videla, že sa celou silou pokúša vymaniť z jeho zovretia. Naozaj sa počas Caravalu zmenila.

„Včera v noci si mala pravdu, keď si mi povedala, aby som dala Julianovi ešte jednu šancu. Som rada, že som sa na tej slávnosti zúčastnila. A viem, že ak s ním nepôjdem, budem ľutovať. Ale,“ dodala, „ak pôjdeme do Valendy, musíš mi sľúbiť, že budeš opatrná. Nemôžem ťa znovu stratiť.“

„Neboj sa, sľubujem,“ odvetila Tella a slávnostne chytila sestrine ruky do svojich. „Slobodu si užívam až príliš na to, aby som sa jej znova vzdala. A hneď ako budeme v hlavnom meste, budem nosiť výhradne šaty jasných farieb, takže ma nebude možné stratiť z očí.“

Scarlett sa slabo pousmiala. Donatella videla, že zápasí sama so sebou, ale nakoniec predsa len vyprskla zvonivým smiechom. Keď bola jej sestra šťastná, bola ešte oveľa krajšia než zvyčajne.

Tella sa smiala s ňou, až kým ich smiech nesplynul v jeden. Na chvíľu to vyzeralo, že v živote nemajú žiadne

starosti. Lenže Tella nedokázala zabudnúť na list vo svojom vrecku: upomienku na dlh, ktorý treba splatiť, i na matku, ktorú musí zachrániť.